

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Continuatio præcedentis materiæ, in qua probatur, quòd amor
ardens Jesu Christi obstinatissimos quosque convincere debeat, ut
agnoscant, & fateantur ipsum salvare velle omnes, & mortuum esse ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Deo, cum nonnisi conformis sit ipsius magnitudini; sed nimia est pro nobis, cum infinitâ ratione transcendat apud nos, & numerum peccantium & magnitudinem ac enormitatem criminum, & modis omnibus. Ubi est ergo cogitationum nostrarum fatuitas si credamus, ipsam nonnisi se extendere ad parvum & tenuem peccatorum numerum.

ARGUMENTUM.

Continuatio precedentis materiæ, in qua probatur, quod amor ardens Jesu Christi obstinatissimos quosque convincere debeat, ut agnoscant & fateantur ipsum salvare velle omnes, & mortuum esse pro omnibus.

ARTICULUS IV.

Magna charitas Jesu Christi, dum moritur pro nobis.

SI Pater æternus petiisset à Jesu Christo: Fili mi, volo ut præbeas mihi notam, quàm poteris, manifestissimam infiniti tui erga me amoris; quid ulterius facere potuisset, quàm quod fecit pro nobis, sacrificando se pro ipsius gloriâ, & subeundo mortem tum pœnosissimam, tum probrosissimam, quæ excogitari possit in mundo? Si quidem majorem hâc dilectionem nemo habet, quàm ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Sed S. Bernardus debita ipsi dicit cum reverentia: *Tu majorem habuisti Domine, ponens eam etiam pro inimico: tu pro impiis passus es, moriens propter delicta nostra, qui venisti justificare gratis peccatores, servos facere fratres, captivos cohæredes, exules reges.*

Si vitam tuam dedisses pro divino Patre tuo, dedisses illam pro amico tuo, & amico infini-

tâ ratione digno; sed dedisse illam pro nobis, qui eramus inimici tui & parvi abortus nihili: quis diffitebitur hoc longè admirabilius esse illo? Hoc namque erat, fecisse ipsum plus pro miseris nobis peccatoribus, quàm fecisset pro Deo Patre suo. Jam certum est, ipsum impensurum fuisse pro divino Patre suo omnem infinitam charitatis suæ amplitudinem. Et posthæc ponderemus, an credibile sit, ipsum hanc restringere voluisse respectu nostri, vel habuisse animum frustrandi eam maximam partem hominum.

Hic Doctor, qui non movebatur vel minimum, quia staterat secum à conceptâ opinione non retrahere animum (uti in more est geniis obstinatis, qui pro eo, quod ponderent rationes sibi allatas, ne dignantur, qui-

Joan. 15.

S. Bernardus
Serm. 4. fer.
4. hebdom.
sanctæ.

quidem eas aspicere) nil cogitans, nisi quomodo arceret à se omnia, à quibus aliquantisper moveri poterat, & inveniret, quid rationibus tam æquis & solidis pii hujus Ecclesiastici reponeret, interpellat ipsum, ipsique dicit: Hem Domine mi, falleris, comparationes tuæ admitti non possunt, plus æquo enim aberrant, & nimio plus claudicant. Itane? ut persuadeas nobis, Jesum Christum salvare velle omnes homines, & mortuum esse pro omnibus peccatoribus (etiam pro ipsis damnatis) dicas nobis, quod videatur plus fecisse pro illis, quam fecisset pro Deo Patre suo. Quæ comparatio est hæc? An credas, te sic loquendo multum honoris præstare Jesu Christo? An excessu ejusmodi ipsum putes oblectari?

Non nisi excessus observantur in Jesu Christo quando agitur de patientia pro salute nostrâ,

Ita credo, respondet Ecclesiasticus, magno cum Spiritus fervore: nihil enim video, nisi meros excessus in ipso, quando agitur de bonitate, quæ fertur in omnes peccatores; non video, nisi excessus, quando loquitur de ardenti desiderio, quo flagrat, patiendi pro illis. Nunquam splendidiori conspectus est in statu, quam in Thaboræo vertice. Nôsti, quid asserat de hoc sacer codex Evangelii, quodque S. Petrus tunc ibi præsens, ita affusus & obtusus sit magnis, quos intuebatur, splendidioribus,

& ita dulcoribus, quos gustabat, inebriatus, ut crederet se esse in paradiso. Et sanè erat species quædam convivii & epuli cujusdam apopemptici extraordinarii, quod Jesus Christus instruxerat sibi ipsi. Sed quænam ipsius magis exquisita erant fercula? in quibus majores suas capiebat delicias? Nonne in his, quæ faciebat, verbis de pœnâ ac morte, quam subiturus erat in Jerusalem pro peccatoribus? Eo nomine vocavit & invitavit geminos suos amicos intimos Moysem & Eliam, ut de illâ colloqueretur cum eis, ipsosque in gaudii sui admitteret societatem; Et ibi loquebatur nihil nisi de excessu: *Et dicebant excessum ejus:* Sed qualem excessum? Omnes Doctores consentiunt, non alium hunc excessum esse, nisi in quem abripiendus esset ab incomparabili suo amore, in magno Redemptionis humanæ opere, quod completurus erat in Jerusalem.

Luc. 9.

Excessus erat bonitatis profundens vitam Dei ad redimendum peccatores, qui considerati ut tales, minoris erant, quam minimus terræ vermiculus. Excessus erat misericordiæ, quæ reperiens homines suis indignos gratis, dignata est nec unicum quidem spoliare infinito sanguinis sui & meritorum suorum pretio. Excessus erat zeli pro salute illorum, qui cum satisfacere posset

posset superabundanter actionum suarum minimam, exantlare voluit tot bona, tolerare voluit tot mala, ut inexhausto redemptionis thesauro centies milenos mundorum miliones potuisset redimere. Tandem Iesus Christus, Moyses & Elias, lex, Prophetæ, Evangelium non loquuntur, nisi de excessu, in quem abreptus & Salvator pro Redemptione infelicium peccatorum; Et tu me arguis, quod loquar de eo cum excessu nimio, & quæris, an credam me glorificare Iesum Christum; dum in hunc abripior excessum. Ita, Domine, non credo me unquam nimis exaltaturum vocem meam ad cantandum excessum misericordiarum divinarum; Ita credo, illas nullis constringi & arctari limitibus; utque credam, illum excludere voluisse vel unicum miserum peccatorem ab infinita charitatis suæ amplitudine, impossibile est mihi: ipse miseretur omnium, ipse amat omnes, ipse moritur pro omnibus, ipse omnes vult salvare. Ecce tibi fidem meam.

An erant in mundo homines magis digni, qui privarentur fructibus passionis Iesu Christi, quam qui maxime ipsius erant rei, satellites configentes ipsum cruci? Effusio ipsius sanguinis, quæ constituebat maximam cæterorum hominum felicitatem,

erat ipsis nefandissimum; quod committere poterant, crimen. Nonne consentaneum erat æquitati, ut suam è crimine suo proprio non traherent salutem; ut non amarentur ab eo, quem usque ad necem lethali prosequerentur odio; utque sanguis unigeniti Filii DEI, quem effundebant impietatum omnium maximam, clamaret adversum eos, & non pro illis? Quis diffitebitur, quod, si peccatorum nonnulli privandi forent fructu passionis Domini, hos esse oporteret, vel nullum omnino? Et nihilominus is mortuus est pro ipsis, admisit ipsos in partem gratiarum suarum, voluit & desideravit salutem illorum; & ut de hoc nullus ambigendi nobis relinqueretur locus, elatâ voce rogavit pro illis in cruce, & plures ipsorum commoti sunt atque conversi; *Et revertebantur tundentes pectora sua*, sacro id attestante Evangelio. Si illi exclusi non sunt ab universali beneficio Redemptionis humanæ; quinam sunt ergo, quos excludere ab eo Iesus Christus concluderat animo?

Nihilominus, inquis, plures & plerique homines privantur illo & damnantur in æternum. Verum est, sed ne dicas Iesum Christum esse, qui privet ipsos: longè is abest ab eo, cum mortuus sit pro illis ac illorum velut salu-

Quia Iesus
Christus mor-
tuus est pro
suis crucifixo-
ribus, mortuus
est pro omni-
bus peccato-
ribus.

Luc. 22.
v. 42.

salutem: dicas autem ipsosmet esse, qui voluntarie ex malitia sua se privent illo, nunquam non proterve ipsius resistendo gratia. Siquidem an dubitare possumus, quod, cum omnes animas hominum tam perfecto amet amore, ut mortuus sit pro illis, coram habens illas, & unquamquamque aspiciens in particulari, tantam contentione invigilans ipsi, quasi non nisi sola ipsa esset in mundo? An inquam dubitare possumus, quin conferat illis omnibus gratias interiores, quibus praveniat & excitet illas, quamvis nihil earum nostrum subeat conspectum?

Quis novit, quid agatur in corde tuo, nisi tu ipse? & quis nosse potest, quid agatur in corde alterius, nisi ille ipse? Et quis cognoscere potest arcana DEI, & stupenda providentiae ipsius circa directionem animarum consilia? Non judicandum est de his secundum exteriora, cum omnia agantur intus in anima. Videmus quidem non omnes esse Christianos, non omnes recipere sacramenta, plures esse infideles, plures hereticos, plures barbaros & homines sylvestros. Si judicemus secundum exteriora, videtur mundus vix habere partem cum Jesu Christo, eoque plerique in illo non agnoscant ipsum; sed

quid scimus, quid operetur clam in animabus illorum? Cum certissimus, quod omnes illas creaverit ad imaginem suam, quod omnes redemerit pretioso sanguine suo, quod amet illas, quod ipsarum velit salutem. Nonne aequius, & certius ex his veritatibus, quas fides docet, concludendum sit, quod illis suas largiatur gratias, quamvis earum videamus nihil: quam quod judicemus, quod illis largiatur nullas, cum nihil earum videamus.

Nonne novimus, quod Jesus Christus suos miserit Apostolos in omnem terram, illisque manifestum dederit mandatum praedicandi Evangelium omni creaturae? Et ut illis modum & medium suggereret in opus deducendi magnum hoc mandatum, misit illis Spiritum Sanctum, qui illos animans divino suo igne, ut intrepidus redderet ipsos ac infatigabiles, largitus est quoque ipsis donum linguarum, ita ut facile loqui possent omnium populorum totum terrarum orbem inhabitantium propria lingua, nativo idiomate. Quid hoc sibi vult, nisi quod voluerit, nec unicum duntaxat hominem esse in mundo, qui non illustretur suae lumine cognitionis, qui particeps non fiat gratiarum Redemptoris.

Nonne semper & cunctis temporibus perrexit novos ubivis

Mmm

gen.

Deus largitur gratias interiores animabus omnium hominum.

Deus mittit Apostolos in omnem terram, ut lucretur animas peccatorum.

Jesus
us mor-
est pro
ucifixo.
mortuus
o omni-
peccato.

gentium mittere Apostolos & Missionarios magis barbaris, magis remotis, magis perditis ultra mare nationibus? Nonne hoc ostendit, quod ubivis inquirat peccatores, ubicunque & quicunque sint? quod mortuus sit pro omnibus, ipsorumque desideret salutem. Ipsemet dicit, se esse lucem mundi, esse solem, qui ubique diffundat splendores suos, & neminem esse, qui abscondere se possit a calore suo. Et ecce tibi adimpletum vaticinium Isaia, loquentis de Jesu Christo: *Noli timere, quia ego tecum sum: Ab oriente adducam semen tuum, & ab occidente congregabo te. Dicam Aquiloni, da: & Austro, noli prohibere: asser filios meos de longinquo, & filias meas ab extremis terra.* Hæc veritas, quæ tam manifesta tamque evidens mihi est, ac plena meridies, palam evulgar, Jesum Christum universalem esse Salvatorem omnium peccatorum, ipsum mortuum esse pro omnibus, omnium velle salutem, & consequenter omnes obligari, ut ipsi se totos devoteant, ipsi serviant, ipsum hujus ex totâ animâ suâ. Non nisi infernus est, qui perdere contendit animas, quas salvare Redemptori est animus; ipse est, qui excitat hereticos, qui oppositum persuadeant mundo.

Divine Paule, asserere, quid sen-

tias; vel saltem permittite mihi tua, quæ scripsisti ad Ephesios, hic annotare verba: Hujus rei gratiâ flecto genua mea ad Patrem Domini nostri Jesu Christi, ut det vobis virtutem per gratiam Spiritus Sancti, ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis, *quæ sit latitudo & longitudo, & sublimitas & profundum.* Sanctus Paulus dictis his verbis hæret, nec absolvit suæ sensum periodi; sed quâ ratione inveniat verba ad absolvendum ipsum: aperit is nobis ingentes quatuor abyssus, quæ absorbeant omnem animum ipsas considerantem. Vult enim dicere: An videre poteris absque virtute divinâ & absque speciali Spiritus Sancti gratiâ, quænam sit magnitudo misericordiarum Jesu Christi, & quantus gratiarum, quas cunctis offert peccatoribus, sit thesaurus? Aspice ipsius latitudinem, attende ipsius longitudinem, considera ipsius sublimitatem, pondera ipsius profunditatem.

Quænam ipsius est latitudo? Quis recensere possit, quousque extendant se divini hujus thesauri gratiæ? An solum ad omnes homines, qui fuerunt in mundo, qui modò sunt, quique futuri erunt post nos per omnem sæculorum seriem? Nimis hoc parum est pro eo, ut ipsius exhaustantur divitiæ; lon-

Ephes. 3.

Quatuor
mensure abs-
que mensurâ
misericordiarum & gratiarum Jesu Christi,

Latitudo.

gè

gè major ipsius est latitudo. Nam si DEUS intenderet omnes omnipotentis brachii sui vires, ad educendum è nihilo decies centena millia aliorum mundorum, immò totidem milliones, & tantos, quantos voluerit, hincque omnes maximis scaterent peccatoribus: ipse tamen plures possideret gratias, quam opus esset sanctificandis illis omnibus, & thesaurus ipsius nondum exhauriretur. Quis igitur ipsius comprehendere possit latitudinem? Nemo nisi Deus comprehendere ipsam potest; cum extendatur in infinitum. Quanam est ergò ipsius longitudo? Non me latet, quòd JESUS CHRISTUS nuncupetur in sacris literis agnus, qui occisus est ab origine mundi, quòdque jam tunc ipsius passio fuerit operata, ac gratiæ ipsius distributæ hominibus cunctis à creatione mundi, nec cessaturus sit dividere ac impertiri illas usque ad consummationem sæculi. Verùm estne hæc tota ipsius longitudo? Non: siquidem non tantum amare nos incepit à creatione mundi, & non desinet etiam amare nos, post mundi consummationem; sed ab instanti æternitatis suæ, à formato moriendi pro nobis decreto, magis amavit nos propriâ vitâ suâ, nobisque copiosas disposuit & præparavit gratias. Ipsemet declarat id nobis: *In charitate perpetuâ di-*

lexi te; & ineffabilis hæc charitas dominabitur in corde ipsius in omnem æternitatem. Ecce ergò tibi ipsius longitudinem, sed quis comprehendere hoc possit? Nemo nisi solus Deus; cum abyssus sit omni carens fundo.

An igitur benè capies, quam sit ipsius sublimitas; quanta bonorum, quæ JESUS CHRISTUS humilitate passionis suæ acquisiuit nostræ animæ, magnitudo? An probè intelliges excellentiam gloriæ, ad quam ipsius gratia attollere potest ipsam? An assignare poteris tam sublimem, ut verum sit dicere: Omnes divitiæ gratiarum Redemptoris non possunt ipsam attollere altius? Non: siquidem S. Thomas tradit hanc doctrinam non minùs consolatione quam admiratione plenam: Juxta proportionem, quâ amor DEI crescit in anima, auget is etiam novam capacitatem recipiendi majorem amorem; & hoc obtento inveniet se de novo capacem ad recipiendum adhuc majorem; & nunquam hæc capacitas implebitur tota, sed semper augebitur; & quantum amor DEI excrescet in terra, tantum & excrescet gloria in cælo: hoc igitur procedit in infinitum, & est opus gratiæ JESU CHRISTI in animabus nostris. Quæ est igitur ipsius sublimitas? Et quis comprehendere

Sublimitas.

Logitudo.

Apoc. 13.
v. 8.

Jerem. 31.

M m m m 2

ipsam

ipsam potest? Nemo, nisi solus Deus: abyssus est, quæ fundum non habet.

Profunditas. Sed denique, quænam est ergo ipsius profunditas? Quænam est abyssus miseriarum, criminum, abominationum tam profunda, è quâ non poterit ipsa extrahere animas, ut attollat ipsas usque ad thronum Angelorum? Si in unicam animam collocares omnia crimina, quæ unquam sunt commissa, tum ab omnibus hominibus peccatoribus, tum à rebellibus Angelis; an gratia Jesu Christi penetrare & pertingere posset usque in ultimam & extremam hujus abyssi profunditatem, ad extrahendum inde illam? Posset hoc ipsa absque illo labore; & in hoc nondum consistit tota ipsius profunditas. Sed si congeminares profunditatem terribilis hujus abyssi tot vicibus, quot fuerint in hac animâ peccata; an gratia Jesu Christi posset adhuc pertingere illuc? posset id æquè facilè.

Ne contendas progredi ulterius, ut invenias ultimam profunditatis ipsius metam; nunquam enim attinges illam, cum habeat nullam. O quantas abyssus! ô abyssus incomprehensibiles!

Si igitur impossibile nobis est comprehendere magnitudinem misericordiarum & gratiarum Jesu Christi; ne timeamus, unquam nos locuturos de ipsâ cum excessu; sed metuamus, ne statuamus ipsi limites, & minimam animo nostro admittamus cogitationem, quòd mortuus non sit pro omnibus peccatoribus, & omnes non velit salvare homines. Doctòr quæ reponeret, non habuit, his omnibus, quæ abundè fuère satis, ad demonstrandum immensas divitias gratiarum Jesu Christi; sed ut magis adhuc attolleret ipsam, sapiens noster Ecclesiasticus, qui spiritalis valdè erat, adjunxit, quod sequitur, quo impositus est etiam finis consultationi.

ARGUMENTUM.

Opus splendidum ac magnificentum gratiæ Jesu Christi.

ARTICULUS V.

Omnes creaturæ constituant Chorum Musicum, decantantem laudes DEI.

Omnes creaturæ ab Omnipotente manu DEI productæ sunt voces, quæ producunt in publicum & evulgant ipsius

magnificentiam; sed ut componerent nobis Chorum Musicum, qui suavissimâ harmoniâ in æternum ipsius decantaret laudes,